

čital napise na kamenitih spomenikih, prišel je mimo seljak, ki se je odkril in pobožno molil, bijoč se v prsi, prekrižujé se in poklekujé. Vprašal sem ga, je li kdo pokojnikov njega sorodnik? Odgovoril mi je, da ne. Tudi vprašanje, ali je morda iz ónega mesta, sosed ali prijatelj zakopancev, zanikal je in dejal, da jih lično niti poznal ni. Ko ga začuden vprašam, čemú je tedaj takó goreče molil ob grobu obsojencev, pogleda me po stráni in za odhod pripravljen mi reče resno: »To je nesrečna junaška kril«

Poeziji.

Dežela blága, v té nazaj
Moj duh od tukaj róma,
Kar ima zemlja deželá,
Nikjer ne najde dóma.

Naséllil se je tú in tam,
A kje mi biva stalno?
Povsod ugleda le meglé,
Življenja mórje kalno!

A solnénojasen svet je tvoj,
Dežela poezije:
Čez bujno plan tik belih cest
Potoček se privije,

Duh moj ne najde kod nì kam,
Zaslombe v tebi išče;
Vzprejmi ga k sebi iz temé,
Duhóv ti zavetišče!

y.

Kdaj li naj trgam cvetje róž?

Dovòlj sem starih vprašal móž:
»Kdaj li naj trgam cvetje róž?«
A jedno zmiraj vsi rekó:
»Kadàr ti bujno poženo!«

Kaj méni dé odgovor tá,
Srcé to moje bolje zná:
Takarát naj bèreš si cvetic,
Ko nežno-mladih še so lic.

Razcvélih róž dražestni kras
Osuje se za — kratek čas,
A mláde rože v popji cvet
Z lepoto kratko — čara svet . . .

Bátog.

